

ΚΑΤΑΝΤΙΑ

18-11-1988

Μικρός λαός
με κομμένα φτερά
τρομαγμένος κοιτά,
την ελπίδα ζητά
στη χαμένη του δόξα.
Δειλά το κεφάλι
να σηκώσει τολμά,
λίγο κάθε φορά
για να πάρει αέρα.
Παραθύρι ανοιχτό
για να μπει λίγο φως,
περιμένει του κάκου.
Το σκοτάδι πηχτό,
αργοσέρνει σκοπό
στον αγέρα πνιχτό,
του θανάτου.
Μοναχός ο καθένας,
τον αέρα γροικά
για ν' ακούσει η καρδιά,
του τρανού, πολεμάρχου,
τ' αλόγου το βήμα.
Σπίθες στις πέτρες να βγάζει,
κι αγριεμένο να χλιμιντρά.
Τις πόρτες να σπάσει,
ντουβάρια παντού να σκορπίσει,
φωλιές τα πουλιά
να μη βρουν να κουρνιαίνουν.
Κι έτσι μονάχα, μέσα απ' τη φρίκη,
θε να περάσει,
απ' το σκοτάδι στ' αρχέγονο, πάλι, το φως.